

Arrest

nr. 211 291 van 22 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 mei 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 juni 2018 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 23 mei 2017 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 11 september 2017 werd een beslissing genomen houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 21 november 2017 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.4. Op 18 mei 2018 werd een beslissing genomen houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21/11/2017 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn vader, de genaamde A. A., A. (RR ...) van Spaanse nationaliteit in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Het concept ten laste veronderstelt dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine en heden ook in België ten laste komt, met andere woorden er diende reeds een afhankelijk relatie tussen beide te bestaan van in het land van herkomst of origine.

Er werd reeds een aanvraag gezinshereniging ingediend namelijk op 23/05/2017, deze werd geweigerd op 11/09/2017 gezien er niet werd aangetoond dat betrokkene ten laste was van zijn vader.

Er werden nieuwe documenten voorgelegd als bewijs dat betrokkene ten laste zou zijn van de referentiepersoon:

- *Loonfiches van tewerkstelling bij AGO Jobs & HR over een periode van 7/12/2016 tot 20/12/2017*
- *Betaling van bezoek aan de wachtpost en de apotheek op 13/05/2017 hier ook het rekeninguittreksel van*
- *Hospitalisatieverzekering dd 4/02/2018 (gans de familie)*
- *Ziekenhuisfactuur van S. dd 31/08/2017 eveneens de rekeninguittreksel van betaling.*
- *Argenta 'Wijziging rekening' op naam van de referentiepersoon dd 12/02/2018.*
- *Ministerie van Tewerkstelling en Sociale zaken van Avila dat betrokkene geen uitkering en werkloosheidsuitkering dd 21/01/2016*
- *Een uittreksel uit het bevolkingsregister van Avila (Spanje) dd 5/04/2017*
- *OCMW attesten van Sint-Niklaas van gans de familie dd 13/11/2017*

Uit het administratief dossier blijkt (en uit het paspoort dat is afgegeven dd. 27/01/2015 door het consulaat te Madrid) dat betrokkene voorafgaand aan zijn verblijf in België woonachtig was in Spanje. Hij dient dus te bewijzen dat hij in Spanje onvermogen was en aldaar afhankelijk was van de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te voorzien. Ter staving hiervan werd het document van het 'Ministerie van Tewerkstelling en Sociale zaken' van Avila voorgelegd dat betrokkene geen uitkering en geen werkloosheid heeft genoten in Spanje en een uittreksel uit het bevolkingsregister van Avila (waaruit een gemeenschappelijke samenwoning in Spanje blijkt).

Echter deze stukken zijn onvoldoende om te worden aanvaard als een bewijs van het ten laste zijn in Spanje.

Het louter gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Daarnaast is enkel aangetoond dat betrokkene in Spanje geen uitkering heeft genoten en niet werkloos was, maar hij kan wel aldaar hebben gewerkt en alzo een inkomen hebben gehad. Bovendien wordt niet aangetoond dat betrokkene in Spanje financieel werd ondersteund door zijn vader.

De bewijzen zoals het doktersbezoek, betaling van dokter en apotheek, hospitalisatieverzekering, ziekenhuisfactuur, Argenta

Wijziging rekening, dateert van na zijn aankomst in België en kunnen niet worden aanvaard als een bewijs van het ten laste zijn in het verleden.

Uit bovenstaande documenten blijkt dus opnieuw dat betrokkene niet afdoende aantoonde effectief onvermogen te zijn en financieel/materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon vanuit Spanje. Er is dus geen afhankelijkheidsrelatie vanuit Spanje aangetoond.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"1. Eerste middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht, van verzoekers rechten van verdediging, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel

Manifeste beoordelingsfout

Machtsmisbruik

1.

Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

2.

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zou hebben nagelaten te bewijzen dat hij effectief onvermogen was in Spanje en dat hij voor zijn aanvraag in Spanje reeds ten laste was van de Belgische referentiepersoon.

3.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond onvermogen te zijn geweest in Spanje.

Volgens verweerder kan het bewijs van gemeenschappelijk samenwonen in Spanje en het attest dat hij geen uitkering en werkloosheid heeft ontvangen niet in aanmerking worden genomen als bewijs dat hij in Spanje onvermogen was en ten laste was van de referentiepersoon.

4.

Verzoeker merkt op dat hij in Spanje volledig ten laste was van de referentiepersoon, bij wie hij tevens inwoonde.

Verzoeker kon immers in Spanje niet aan de slag, waardoor het voor hem onmogelijk een bewijs van geen inkomsten of onroerend goed neer te leggen.

Verzoeker benadrukt dat verweerder geenszins op een afdoende wijze in de bestreden beslissing motiveerde waarom de vaststelling dat verzoeker en de referentiepersoon in Spanje onder hetzelfde dak woonden en in België nog steeds samenwonen, niet kan weerhouden worden als bewijs dat verzoeker wel degelijk ten laste was en nog steeds is van de referentiepersoon.

Dat verzoeker ter staving van zijn "ten laste zijn" betalingsbewijzen onderhoud van verzoeker door de referentiepersoon (betaling wachtpost, apotheek, hospitalisatieverzekering, ziekenhuisfactuur,...) heeft neergelegd.

Dat geenszins door verweerder op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom deze bewijsstukken niet kunnen weerhouden worden als bewijs dat verzoeker wel degelijk ten laste is van de referentiepersoon.

De motivatie van verweerder dat deze bewijsstukken dateren van na zijn aankomst in België is geenszins afdoende.

Dat immers verweerder door te stellen dat deze bewijsstukken niet kunnen weerhouden worden omdat deze dateren van na zijn aankomst in België voorwaarden toevoegt aan de wet, waardoor er sprake is van machtsmisbruik, schending van de motiverings- en van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de Vreemdelingenwet nergens als voorwaarde stelt dat de bewijzen van ten laste niet mogen dateren van na de aankomst in België.

5.

Dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met alle door verzoeker neergelegde stukken samen wat betreft zijn effectief onvermogen en zijn ten laste zijn.

Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

6.

Dat derhalve verweerder onterecht stelt dat verzoeker zou hebben nagelaten te bewijzen dat hij effectief onvermogen is in Spanje en dat hij voor zijn aanvraag in Spanje reeds ten laste was van de Belgische referentiepersoon."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. Het bestuur dient daarbij evenwel niet de motieven van de motieven uiteen te zetten.

Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing niet afdoende wordt gemotiveerd waarom de stukken met betrekking tot de betaling aan de wachtpost en de apotheek op 13 mei 2017, de hospitalisatieverzekering d.d. 4 februari 2018 en de ziekenhuisfactuur van 31 augustus 2017, die dateren van na verzoekers aankomst in België, niet worden aangenomen als bewijs dat verzoeker ten laste is van de referentiepersoon.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke wetsbepaling, artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, en dat verzoeker de aanvrager indiende als descendent ten laste van de referentiepersoon. Daarbij duidt de bestreden beslissing verder: "Het concept ten laste veronderstelt dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine en heden ook in België ten laste komt, met andere woorden er diende reeds een afhankelijk relatie tussen beide te bestaan van in het land van herkomst of origine."

Vervolgens worden de door verzoeker neergelegde stavingsstukken besproken. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker voorafgaand aan zijn verblijf in België in Spanje woonde en derhalve moet bewijzen dat hij in Spanje onvermogen was en er afhankelijk was van de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te voorzien. Het document van het 'Ministerie van Tewerkstelling en Sociale zaken' van Avila, dat verzoeker geen uitkering en geen werkloosheid heeft genoten in Spanje, en het uittreksel uit het bevolkingsregister van Avila (waaruit een gemeenschappelijke samenwoning in Spanje blijkt), tonen niet voldoende aan dat verzoeker ten laste was van zijn vader in Spanje en dat het enkele feit dat verzoeker op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was, niet automatisch aantoonde dat verzoeker ten laste was van de referentiepersoon. Wat betreft de bewijzen van doktersbezoek, betaling van dokter en apotheek, hospitalisatieverzekering, ziekenhuisfactuur, een Argenta-rekening, dateren deze stukken van na verzoekers aankomst in België en kunnen deze het ten laste zijn in het verleden niet aantonen.

Daarmee wordt op afdoende wijze gemotiveerd op welke overwegingen in feite en in rechte de bestreden beslissing werd genomen.

In de mate verzoeker betoogt dat de stukken daterend van na zijn aankomst in België wel in aanmerking dienden te worden genomen, houdt dit verband met de toepassing van de relevante wettelijke bepaling, artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”.

Aangezien artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van de artikelen 2, c) en 7, eerste lid, d), van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35) (cf. wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2006-2007, nr. 51 2845/001, 10-14), kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), wat betreft de interpretatie van het begrip ‘ten laste’, verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*, ptn. 35-37 en 43), rechtspraak die werd bevestigd in het arrest *Reyes* (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*), dat ook door de verzoekende partij wordt aangehaald.

In voormeld arrest *Jia* wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid. Om vast te stellen of de familieleden van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan. Het Hof stelt tenslotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid.

Uit deze rechtspraak blijkt aldus dat de verzoekende partij, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, dient aan te tonen dat reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, in haar land van herkomst, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel. Er dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde in de bestreden beslissing ook zelf aangeeft dat, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen de betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

De verwerende partij kon dan ook terecht stellen dat de stukken die dateren van na verzoekers aankomst in België, niet vermogen aan te tonen dat verzoeker voorafgaandelijk aan zijn komst naar België ten laste was van de referentiepersoon, zijn vader.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin kan een schending van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding, kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden weigeringsbeslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan verweerder tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft besloten. Verweerder heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat verweerder bij het nemen van deze beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

Waar verzoeker een schending van de hoorplicht aanvoert, wordt erop gewezen dat hij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in zijn aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten en dat hij deze aanvraag met alle nodige gegevens en stukken kon onderbouwen. Verzoeker houdt derhalve ten onrechte voor dat hij niet de kans had om zijn standpunt te verduidelijken. Hij heeft zich ook persoonlijk aangemeld bij de administratieve diensten van zijn gemeente om de aanvraag in te dienen, doch er blijkt niet dat hij hierbij nog bijkomende argumenten naar voor wenste te brengen. Het volstaat dat de aanvrager de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). Er blijkt ook niet welk belang verzoeker heeft bij zijn betoog, nu hij op geen enkele wijze duidt welke elementen of verduidelijkingen hij dan nog had kunnen geven die alsnog een andere beslissing hadden kunnen rechtvaardigen.

Wat de opgeworpen schending van de rechten van de verdediging betreft, wordt er tenslotte op gewezen dat de behandeling van een aanvraag tot gezinshereniging volgens een administratieve en niet volgens een jurisdictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet en kunnen derhalve in dit verband niet dienstig worden opgeworpen (cf. RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Daarenboven wijst de Raad op voorgaande bespreking waaruit blijkt dat verzoeker de mogelijkheid heeft gehad om zijn aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven en dat niet blijkt dat hij nog enige dienstige informatie had kunnen aanreiken die tot een andere beslissingname had kunnen leiden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"2. Tweede middel : Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) en van het proportionaliteitsbeginsel

Dat, alsgevolg van de verzoeker betekende beslissing zonder bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker niet langer in België kan verblijven en België dient te verlaten en van zijn in België wonende naaste familie wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel2.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken.

Dat de beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar zij zijn leven opnieuw heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing. Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoeker."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. *In casu* beroept verzoeker, die meerderjarig is, zich op zijn familieband met zijn Belgische vader bij wie hij sedert 2017 in België inwoont. Hij stelt dat

deze band zeer sterk is. De Raad merkt in dit verband op dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, dit evenwel anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest *Mokrani t. Frankrijk* (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessaire-ment de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Te dezen toont verzoeker geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aan tussen hemzelf en zijn Belgische vader. Het louter wijzen op een samenwonen sinds 2017 kan in dit verband geenszins volstaan. Onder verwijzing naar de bespreking van het eerste middel stelt de Raad verder vast dat verzoeker de vaststelling van het bestuur ook niet weerlegt dat niet blijkt dat hij in zijn herkomstland is aangewezen op de materiële en financiële steun van zijn vader om in zijn behoeften te kunnen voorzien. Bijgevolg toont verzoeker het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aan. Daarenboven – voor zover de ingeroepen familieband alsnog onder de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM valt – wijst de Raad erop dat *in casu* niet wordt betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, met name een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, zodat er in deze stand van het geding ook in geen geval sprake kan zijn van een inmenging in het voorgehouden gezins- of familieleven van verzoeker. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezins- of familieleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid, van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37). De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individuele geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- of familieleven en het privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- of familieleven en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- of familieleven en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, § 89).

De Raad stelt vast dat, zo er al sprake zou zijn van een beschermenswaardige familieband in de zin van artikel 8 van het EVRM, dan nog verzoeker *in casu* nalaat om (concrete) hinderpalen aan te voeren voor het leiden van dit familie- of gezinsleven elders. Verzoeker beperkt zich er toe op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat hij zijn leven in België opnieuw heeft opgebouwd. Hij zet niet uiteen waarom hij niet in de mogelijkheid zou zijn om zich met zijn vader in zijn land van herkomst te vestigen. Hij licht evenmin toe waarom hij – die nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd – meent dat zijn private belangen dienen te primeren op het algemeen belang.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“3. Derde Middel : Schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging

Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is."

2.3.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest, merkt de Raad op dat dit artikel, en het erin vervatte recht om gehoord te worden, krachtens artikel 51, eerste lid, van het Handvest blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het weigeren van een recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert.

Verzoeker kon naar aanleiding van zijn aanvraag d.d. 21 november 2017 alle gegevens meedelen die hij nuttig achtte, waardoor hij thans bezwaarlijk de gemachtigde kan verwijten dat deze zou zijn tekortgeschoten in zijn hoorplicht. Het vervullen van de hoorplicht kan maar zin hebben voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126).

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT